

[Inger Gautier Schmit.]

han netop mente, at dette lovforslag måske ville hindre en yderligere ansættelse af kvindelige præster.

Når man ser på de opgaver, der her stilles, vil det absolut ikke blive til nogen som helst hindring for ansættelse af kvindelige præster. Forslagets hensigt er, at lægfolkets evne til at arbejde i menigheden yderligere bliver taget i brug, og jeg kan ikke se, at man fra et synspunkt, som jeg tænker mig den højtærede kirkeminister har, kan have noget som helst imod, at kirken, den danske folkekirke, ikke alene er en kirke, der arbejder igennem sine præster, men at den danske folkekirke også i høj grad er en menighed, der arbejder gennem sit lægfolk. For hvis vi ser bort fra lægfolkets indsats i vor folkekirke, tror jeg alligevel, at der ville blive en meget stor mangel ved kirkens virksomhed. Jeg anerkender selvfølgelig fuldtud præsternes store indsats i folkekirken og deres stilling, men jeg synes, at som tiden udvikler sig med den manglende forståelse i befolkningen af kristendommen, hvad der rimeligvis yderligere vil tiltage i de kommende år — jeg skal ikke komme nærmere ind på de forskellige grunde herfor —, må det ligge kristent interesserede mennesker meget varmt på sinde, at kirkens budskab kommer ud til folket i så stor udstrækning som muligt.

Det kan ikke vejes i penge, hvad dette betyder. Derfor var jeg lidt pinligt berørt ved ministerens tale, fordi den så udelukkende gik ud på økonomiske betragtninger. Hvordan skal man vurdere åndelighed i en befolkning? Hvordan skal man vurdere, hvad betydning kirkens budskab har i tunge og svære tider for et folk? Det kan man overhovedet ikke, og hvis man vil begrænse det til kroner og øre, tror jeg, man regner absolut fejl.

Dette lovforslag er i og for sig kun en fastsættelse af det, som er begyndt på frivillig basis, og som i praksis har vist sig at være særdeles vellykket. Nu siger den højtærede minister, at man har de frivillige arbejdere, og dem må man fortsætte med, og jeg skal sandelig indrømme ministeren, at hvis der ikke havde været frivillige arbejdere i folkekirken, så havde jeg nær sagt, at det så temmelig sort ud. Vi kan aldrig være de frivillige arbejdere i kirken taknemlige nok, fordi de uden spor vederlag i deres fritid — deres ofte knapt tilmålte fritid — bruger deres kræfter til at arbejde i folkekirkens og sognets tjeneste. Vi kan ikke være f. eks. Københavns Kirkefond taknemlige nok, fordi den på et tidspunkt, da Københavns kommu-

ne overhovedet intet ville foretage sig i retning af at bygge, byggede disse halv hundrede kirker og stadig bliver ved at bygge kirker i København, vi kan ikke være taknemlige nok for ungdomsarbejdet og børnearbejdet og alt det øvrige arbejde, som gøres ad frivillighedens vej. Men der er alligevel en vis grænse for, hvor meget man kan yde. Det er alligevel et spørgsmål, om det er rigtigt bestandig at blive ved at samle penge ind gennem lodsedler, basarer o. s. v. til disse formål.

Jeg må mene, at den ligning, der her er tale om, ikke kan være uoverkommelig. Naturligvis kommer ministeren frem med de 16 mill. kr., der er steget helt op til 30 mill. kr., men det svarer jo kun til den stigning, der har fundet sted på alle områder af statens budget og alle de budgetter i det hele taget, som findes i landet.

Hvis vi ser på andre ministeriers budgetter, er der langt, langt større stigninger. Folkekirken som den værdi, den faktisk er for det danske folk, folkekirken, der har bestået i 100 år og i både strenge tider og gode tider har vist sig at være folkets kirke, den folkekirke må ikke behandles karrigt. Den må have, hvad der tilkommer den, for at den kan virke, og den kan ikke virke uden gennem mennesker, som giver deres tid og kræfter og åndelige evner for at bringe evangeliet ud til det danske folk. Jeg synes derfor, at tidspunktet netop nu er inde, da man ikke nøjes alene med præsternes tjeneste i kirken, men erkender, at man må videre ud, for at kirken kan komme ud til folket, så at ikke en faktisk afkristning skal finde sted. Med den kolossale udvikling, der f. eks. finder sted her i København, hvor nye kaserner med tusinder af mennesker bygges, er det jo ganske uoverkommeligt for de stedlige præster bare tilnærmelsesvis at aflægge besøg i alle disse mange hjem, hvor en sognemedhjælper ville kunne bringe megen hjælp, megen god bistand, mange gode råd foruden alt det andet, som hun har at bringe af åndelige værdier.

Nu siger ministeren, at hvis vi får dette forslag vedtaget, vil diakonerne og de mandlige socialrådgivere melde sig i stor stil for at komme ind i folkekirkens arbejde. Ja, det skal jeg ikke kunne sige. Selvfølgelig vil diakonerne meget gerne ind under dette lovforslags område, men det er mig ubekendt, at de sociale rådgivere også vil med i folkekirkens gerning, eftersom deres arbejde jo foregår på fuldkommen irreligiøs grundlag i den forstand, at det er neutralt; der er overhovedet ikke et eneste åndeligt